

၂၃။ ထူးဆန်းသော လေချွန်သံ

တနေ့သော နံနက်ခင်း၌ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ နိုးပြီးဖြစ်သော်လည်း အတန်ငယ် အေးသဖြင့် ရုတ်တရက် မထသေးဘဲ အိပ်ရာထဲတွင် ကွေးလျက်ရှိစဉ် ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော့် အိပ်ရာနံဘေးတွင် ရပ်ကာ....

“ဘယ်နှယ်လဲဗျ ကိုတင်မောင်၊ အခုထက်ထိ အိပ်ရာက မထသေးဘဲကိုးဗျ၊ ထဗျာ ခင်ဗျားကို ဒီလိုလာခွီးရတာ အားတော့ နာပါတယ်”

“ဘာလဲဗျ၊ မီးများလောင်လို့လား”

“ဘယ်ကလာ မီးလောင်ရမှာလဲဗျ၊ အမှုသည်တယောက် ရောက် နေတယ်၊ ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီးလေးတယောက်ဘဲ၊ ရုပ်ကလေးကဘဲ သနားကမားနဲ့”

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထလိုက်ရ၏။

“ခင်ဗျား နောက်ဖေးဝင်ပြီး အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်း လာခဲ့ဗျ ကိုတင်မောင်”

ကျွန်တော်သည် နောက်ဖေးဆောင်သို့ ဝင်၍ ကဗျာကရာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ လာခဲ့ရာ ဦးထင်ကျော်အလုပ်စားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မိန်းကလေးတယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းကလေးမှာ ပိုးပုဝါတသည်ကို ခေါင်းပြီး ခြုံထား၍ ရှေ့ဘက်တွင် မျက်နှာကလေး ပေါ်သည် ဆိုရုံမျှ ပုဝါကို ဖွင့်ထား၏။

အသားမဖြူမညိုရှိပြီးလျှင် အသက်အစိတ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်၍ သာမန် ရွက်ကြမ်းရေကြို အလှမျိုး မဟုတ်ဘဲ အတော်ပင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ၎င်း၏မျက်နှာပေါ်၌ကား ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ခြင်း လက္ခဏာများမှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက် ရှိလေသည်။

“လာဗျူ ကံတင်ပောင် ထိုင်လေဗျာ”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား သူ၏ အနီးတွင် နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး နောက် မိန်းကလေးဘက်သို့လှည့်၍...

“သုက ကျုပ်နဲ့ အတူနေတဲ့ကံတင်မောင်ပါ ကျုပ်ယုံကြည် စိတ်ချသလို ဘာမဆို သူ့ရွှေမှာ ပြောနိုင်ပါတယ်”

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍...

“ကဲ... ကံတင်မောင် ဟောဒီ မမြစန်းအတွက် ကော်ဖီ ပူပူတခွက် ယူခဲ့ဘို့ မောင်ဖိုးလူကို ပြောကိုင်ပါအုံးဗျာ၊ နဲ့အေးလို့ ခြေလက်တွေ တုန်နေရပါတယ်”

“အေးလို့တုန်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကြောက်လို့ တုန်တာပါ”

“ကဲ... ဘာကို ကြောက်တာလဲ တဆိုတပြောစမ်းပါအုံး မမြစန်း”

“ကျမမှာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်နဲ့ တွေ့နေရပါတယ် ဦးထင်ကျော်ရှင်”

မမြစန်းသည် ခေါင်းမြီးရှုံ့ကို အကုန်ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ သူ၏အလှမှာ ကျွန်တော် ပထမ မြင်စကထက်ပင် ပို၍ လှပနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အထော်ပင် အေးသော နံနက်ခင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ နဖူးပြင်တွင် ချွေးကလေးများစို့နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် အလွန် ကြင်နာ ယုယသည့်ဟန်ဖြင့်...

“ဒီအိပ် ရောက်ပြီး ကျုပ်တို့နှင့် တွေ့မှတော့ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး မမြစန်း၊ မမြစန်းရဲ့ အဖြစ်သာ ပြောပေတော့၊ ဪ... မမြစန်းက သမိုင်းက ၆ နာရီ ၁၀ မိနစ် ရထားနဲ့ လိုက်လာတာကိုး”

“အိ... ဦးထင်ကျော်က ကျမကို သိလို့လား”

“သိတော့ မသိပါဘူး၊ အခုတင်က လက်ပွေ့ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ သမိုင်းအပြန် လက်မှတ် မြင်လို့ ပြောတာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့”

“မမြစန်းတို့အိမ်က ဘူကာနဲ့ အတော်လှမ်းလို့ မြင်းလည်းနဲ့ လာရကယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးထင်ကျော် ဘယ်လိုလုပ် သိပါသလဲ”

“မမြစန်းရဲ့ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည် လက်ဝဲဘက် အဖျားတွေမှာ မြင်းလည်းကစင်တဲ့ မြေခို စက်ကလေးတွေ အမြင်သားဘဲ၊ ဒီမြေခိုမျိုးက ကြိုကုန်းတို့ သမိုင်းတို့မှာ အင်မတန် ပေါ်တာဘဲ၊ ကဲလေ... ကျုပ်ပြောတာ မမြစန်းမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြီ။ ပြောမှာသာပြောပါ”

“ဦးထင်ကျော်ပြောတာ သိပ်မှန်တာဘဲရှင်၊ ဒီတော့ ကျမကိစ္စမှာလဲ အမှန်အတိုင်း သိရ လိမ့်မယ်ကို ကျမ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ဒီဟာတော့ ကျုပ်တို့တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပါမယ် မမြစန်း”

“ကျွန်မ ကြောက်တာတော့ မပြောပါနဲ့ တော့ရှင်၊ နောက်ထပ်ဒီလိုသာ ကြောက်နေရမယ် ဆိုယင် ကျွန်မ အသက်ထွက်ပြီးသားဘဲ၊ ဒါနဲ့ ကြောက်နေလို့တော့ မပြီးဘူး၊ အား ကိုးရမယ် လူတယောက်ဆီသွားပြီး အကူအညီ တောင်းမှတ်လို့ ကြံနေတုန်း ပါမောက္ခကြီး ဦးကောင်းမြတ်မဲ့ တူမ ကျွန်မမိတ်ဆွေ ကျောင်းဆရာမ နှုတ်က ဦးထင်ကျော်အကြောင်း ပြောတာနဲ့ ကျွန်မဒီကို သွက်ချင်းပြေးလာခဲ့တာပါဘဲ၊ ဒါထက် ကျွန်မကိစ္စမှာ လိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးဘို့ အဖိုးအခတော့ အခုချက်ချင်း မပေးနိုင်သေးဘူးဆိုတာ ပြောချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ ရှေ့လဆန်းမှာ ဆရာဝန်တယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမှာမို့ ဒီအခါကျယ် ဦးထင်ကျော်ရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်မ ဆပ်ပါမယ်ကိုတာ ကတိပြုပါတယ်ရှင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ငွေရေးကြေးရေးက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မမြစန်း အပြစ်အပျက်သာ ဘာမှချန်မထားဘဲ ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်းသာပြောပါ။ ကျုပ်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါမယ်”

“ဖြစ်ရတာက ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မအမ မမြသန်းက သမိုင်းမှာ နေပါတယ်၊ သမိုင်း ဆိုပေမဲ့ ကျွန်မတို့နေတဲ့ ရွာကလေးနှင့် သမိုင်းဘူတာဟာ ၃ မိုင် လောက် ဝေးပါတယ်၊ ကျွန်မရော ကျွန်မအမ မမြသန်းရော နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်မရှိကြဘဲ ပယွေးက အုပ်ထိမ်းစောင့်ရှောက် လာပါတယ်၊ အယ်က ကျွန်မတို့ဟာ နမ္မားမြို့မှာ အတော်ကြာ နေခဲ့ပြီး ကျွန်မ ပယွေး က သူဟာ အသက်လဲကြီးပြီ နမ္မားမှာလဲ နာယိဥတု အင်မတန်အေးလို့ ရန်ကုန်တခါထဲ ပြောင်းလာနေတော့မယ် ဆိုပြီး နမ္မားကအိမ်နဲ့ ခြံကြီးကဲ့သို့ပြီး ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အခါ အခုနေတဲ့ သမိုင်းကခြံကို ဝယ်ပြီး နေခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ပယွေးက အငြိမ်းစား ဆရာဝန်ကြီးတယောက် ဖြစ်လေတော့ သူ့ရဲ့ ဆေးပညာနဲ့ ငါပေးသုတေသနလုပ်ငန်းတွေကို ရန်ကုန်မှာ ပို့လုပ်နိုင်မယ်ဆိုပြီး ပြောင်းခဲ့တာ ပါဘဲ၊ ဒီလိုနဲ့ သားအဖသုံးယောက် အေးအေးချမ်းချမ်းနေလာခဲ့တာ အတော်ကြာပါပြီ”

“အဲဒီလို မိဘ အစဉ်အဆက် သိရတာ ကောင်းပါတယ်၊ မမြစန်းရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ပါ ပြောယင် ပို့ကောင်းတာပေါ့”

ဆက်လက်၍ ...

“ကျုပ် ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းက တခြားသူရဲ့ မျက်စိမှာတော့ အသေး အဖွဲ့လေး တခုလို့ ပြောမယ်ဆိုလဲ ပြောလောက်ပါတယ်၊ ကျမမိတ်အဝေးလွန်ပြီးစိတ်ချောက်ချားလို့ဖြစ်တယ် ထင်ချင်လဲထင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ဦးထင်ကျော်ဟာ ဘယ်အရာမျိုးကိုမဆိုသမန်လူတယောက်ထက် ပိုပြီး နို့ကနီကနီချွတ်ချွတ် စေ့စေ့စပ်စပ် မြင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကြားဘူးတာနဲ့ ကျမပြောတာ သဘော ပေါက်ရဲ့နော်”

“ကျုပ် နားထောင်နေပါတယ်မမြစန်း၊ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ကျမတို့အမေက နမ္မားမှာနေတဲ့ ကျောက်စိမ်းကုန်သည်ကြီးတယောက်ရဲ့ သမီးပါ၊ အသက် ခပ်ငယ်ငယ်မှာဘဲ စော်ဘွားမျိုးရိုးရှမ်းအမျိုးသားတယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ကျမတို့ အမေ ညီအမနှစ်ယောက်ကို မွေးခဲ့ပါတယ်၊ မွေးပြီး မကြာခင်မှာဘဲ ကျမတို့အဖေဆုံးသွားတော့ ကျမ အမေလဲ အဖေကြီးနဲ့အတူလုပ်ကိုင်စားသောက်ယင်း နမ္မားမှာနေခဲ့ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျမတို့အသက်

၎င်းလည်လောက်မှာ ကျမတို့အမေလဲ ဗန်းမော်ကပြောင်းလာတဲ့ အခုကျမတို့ပထွေးဆရာဝန်ကြီးနဲ့ အိမ်ထောင်ဆက်တာပါဘဲရှင်၊ ဒီနောက် ကျမတို့အမေလဲ နောက်နှစ်လောက်အကြာမှာ ယောက်ျား လေးတယောက်မျက်နှာပြင်ပြီး ကလေးပေးအမေပါ မီးတွင်းထဲမှာဘဲဆုံးသွားကြပြန်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ဆုံးသွားတဲ့အခါ ကျမတို့အဖေဘက်က အဖိုးတန်ပစ္စည်းတခု ကျန်ရင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးလဲမမြစန်းရဲ့”

“နမ့်ဆန်က လဘက်ခြံတခုပါဘဲရှင်၊ ဒါက ကျမတို့အဖိုးက ကျမတို့အဖေကိုပေးခဲ့လို့ အမွေ ရလိုက်တဲ့ပစ္စည်းပါဘဲ”

“ဒီခြံက အခုရှိသေးသလား”

“ရှိပါသေးတယ်ရှင်၊ သီးစားခမျှထားလို့ တနှစ်ကို သုံးထောင်လောက် ဝင်ငွေရှိပါတယ်”

“အခုခေတ်ကာလတန်ဘိုး ဘယ်လောက်တန်မလဲ”

“အနည်းဆုံး သုံးသောင်းလောက် တန်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျမတို့ ရန်ကုန် ပြောင်းလာကာနီး လူ့ဘယောက်က နှစ်သောင်းလေးထောင်အထိ ပေးတာ ကျမတို့ ပထွေးက ဈေးနည်းသေးတယ် ဆိုပြီး မရောင်းဘဲထားခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ တခုရှိတာက ဒီခြံကို ရောင်းချိပြောတဲ့အခါ ကျမတို့ ညီအမက မိခင်ကြီးရဲ့အမွေအနှစ်ကို မထွဲချင်ပါနဲ့၊ တနှစ်မှာရတဲ့ သီးစားခငွေ သုံးထောင်နဲ့ဘဲ ကျမတို့မိသားစု အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး ကျမတို့က အမြဲတမ်းကန့်ကွက်တယ်ရှင်၊ သူရောင်းယင်လဲ ကျမတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မှတ်ထိုးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ မမြစန်းပထွေးအကြောင်း ပြောပါအုံး”

“သူကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှာမှရှားဆိုးတဲ့ လူကြီးတယောက်ပေါ့ရှင်၊ နမ့်မှားမှာနေတုန်းက သူနဲ့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး၊ တရွာလုံးနဲ့ ရန်ဖြစ်တာဘဲ၊ ဆေးကုတုန်းကလဲ လူနာတွေနဲ့ မကြာ မကြာခဏားများ၊ တခြားသူနဲ့ များအထမရှိယင် ဆေးဝတ်ကုန်ပေါင်ဒါနဲ့ စကားများ၊ သူနာပြု ဆရာမလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်၊ ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ ဒေါသကြီးလိုက်တာလဲလွန်လို့၊ လူနာတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ ရုံးက သတ်ပေးခံရတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ပြီးတော့ တခါကလဲ လူနာတယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်လို့ ဒဏ်ခံရ ခံရိ အရိုက်ခံရသူတယ်၊ ဒါနဲ့ မမှတ်သေးဘူး၊ ဆရာဝန်လုပ်စားဘို့တောင် တော်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကိုယ် ပထွေးအကြောင်းကိုယ် ဒီလိုပြောရတာ မကောင်းပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆက်ပါအုံး မမြစန်း”

“ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ကျမအမေ မမြသန်းဟာ ကြို့ကျန်းက စစ်ဗိုလ်တယောက်နဲ့ လက်ထပ် ဘော့မယ်လို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီး လက်မထပ်ခင် ဟဟဟလောက်မှာဘဲ ရုတ်တရက်သေသွားရ ပါတယ်ရှင်၊ အခုကျမပြောပဲအကြောင်းက သူသေတဲ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောဘို့ပါဘဲ”

“ကဲ...ပြောစမ်းပါအုံး၊ သူသေတဲ့အကြောင်း”

“တညတော့ ကျမ အမေဟာ ညဥ္ဇနာရီလောက်မှာ ကျမ အခန်း တံခါး လာခေါ်ခေါ်ပြီး ‘ဟေ့ မြစန်း၊ လေချန်သံတခု အခုဘက်က မကြားလိုက်ဘူးလား’ လို့ လာမေးတာကိုးရှင်၊ ဒီတော့ ကျမက ‘ဟင့်အင်း...မကြားပါလား၊ ကျမလဲ အိပ်ပျော်နေလို့ အခု မမလာပြီး တံခါး ခေါက်မှ နိုးတာဘဲ’ လို့ပြောလိုက်တယ်၊ တကယ်ဘဲ ကျမကအဲဒီချိန်မှာ အိပ်မောကျနေတော့ ဘာမှမကြားမိဘူး၊

ဒီတော့ ကုမ္ပဏီ အမေ မမြသန်းက “ဒီညတင် မဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ ည၊ ၃ ညလောက်ကလဲ ဒီလို လေချွန်သံကို ည ၂ နာရီကျော်၊ ၃ နာရီလောက်မှာ ကြားရတယ်...” လို့ပြောပါတယ်ရှင်”

“ဘယ်နေရာက ကြားရသတဲ့လဲ”

“လေချွန်သံက အိမ်ရှေ့ကလိုလို၊ အိမ်နောက်ဖေးကလိုလို၊ ဟိုဘက်ခန်းက လိုလို၊ ဒီဘက် ခန်းကလိုလို ကြားရသတဲ့ရှင်”

“သူက ဘယ်မှာအိပ်သလဲ၊ ညီအမနှစ်ယောက်အတူတူမအိပ်ဘူးလား”

“ပဲအိပ်ပါဘူးရှင်၊ တခန်းစီအိပ်ကြပါတယ်၊ သူက အလယ်ခန်းမှာအိပ်တယ်၊ ကျမကခြေရင်း ဘက်က အခန်း၊ ဒါနဲ့ ကျမတို့အိမ်အနေအထားကို ဦးထင် ကျော် သိအောင်ပြောရအုံးမယ်”

“အင်း...ပြောစမ်းပါအုံး”

“ကျမတို့အိမ်ကြီးကတိုက်ခံအိမ်ဆိုကြီး၊ အခန်း ၃ ခန်း ရှိတယ်၊ ရွှေက ၀ရံတာ ရှိတယ်၊ ခေါင်းရင်းဘက်ဆုံးအခန်းက အဖိုးကြီးအိပ်တယ်၊ အလယ်ခန်းမှာ ကျမအမေ မမြသန်းအိပ်ပြီး ခြေရင်း ဘက်ဆုံးအခန်းမှာ ကျမက အိပ်တယ်၊ အဲဒီညက မမြသန်းအိပ်ရာက နီးနီးချင်း ဆေးတံ သောက်တဲ့ ဆေးနဲ့ ရတယ်လို့လဲ ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ လေချွန်သံလိုလို ကြားရတဲ့အကြောင်း သူက ပြောတော့ ကျမက ‘ပြုတင်းပေါက်တွေအားလုံးပိတ်ပြီး အခန်းတံခါးကိုသေ့ခတ်ယားယင် အလုံ သားဘဲ’ လို့ သူ မကြောက်အောင် အားပေးစကား ပြောလိုက်ရသေးတယ်”

“ဒီလိုဘဲ ညတိုင်း အခန်းတံခါးကိုသေ့ခတ်ပိတ်လေ့ရှိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ညတိုင်း သေ့ခတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ခတ်ရသလဲ”

“ခြံက အတော်ကျယ်တော့ ခြံကွဲမှာ ကျားသစ်က လေးတကောင်နဲ့ မျောက်တကောင် အဖိုးကြီးက ကချင်ပြည်ကမှာပြီးပွေးထားတာရှိလို့ အခန်းတံခါး သေ့ခတ်မိဘဲ ကျမတို့မအိပ်ဝံ့ ပါဘူး”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကဲ...ရှေ့ဆက်ပါအုံး”

“အဲဒီညက ကုပလဲ တညလုံး မအိပ်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်၊ တခုခုဖြစ်မလားဆိုပြီး စိတ်ထဲက တွေးကြောက်နေမိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျမပြောတဲ့အတိုင်း ကျမတို့ညီအမနှစ်ယောက်ဟာ အများပူး ဆိုတော့ ကိုယ်ပွင်းသားကွဲဘယ်စိတ်ကအတူတူလိုပါတဲ့ရှင်၊ ကျမကရဲယင် သူရဲတယ်၊ သူကြောက်ယင် ကျမကလဲကြောက်လာတတ်တယ်၊ သူနေမကောင်းယင် ကျမလဲဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ ဒါဟာ အမှာညီအမရဲ့ သဘောလိုပြောကြတာပါဘဲ၊ တယောက်ဖြစ်သလို တယောက်မှာဖြစ်တတ် တာကတော့ အမှန်ပါတဲ့ရှင်”

“မမြနန်း ပြောတာ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ဗမာလူမျိုးက ဒီနေရာမျိုး မှာ ဟုတ်တာ မဟုတ်ဟာ အပထားပြီး အင်မတန် အစွဲအလန်းကြီးတာကလား”

“နို့ပေပဲ ကျမတို့ညီအမမှာ ဒီလိုဖြစ်တာတော့ အမှန်ပါ ဦးထင်ကျော်”

“ဟုတ်ပါပြီလေ... ရှေ့ဆက်ပါအုံး”

“အဲဒီညက အေးလဲအေး၊ လေကလဲ အတော်သန်လို့ ကျမလဲအိပ်မရသလောက်ပါဘဲရှင်၊ ဒါနဲ့အတော်ညဉ့်နက်မှ ပျော်ကန်ပျော်သွားတာက စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် ဖျတ်ကနဲ အိပ်ရာကလန်နိုးပါတယ်။ အသံကမိန်းမသံဆိုတော့ အစ်မအသံဘဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး မီးခွက်ထွန်း၊ ကျမအခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး သူ့အခန်းဘက်ပြေးသွားပါတယ်။ ကျမတံခါးဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ကျမ အစ်မကြားရတယ်ဆိုတဲ့ လေချွန်သံကလေးတသံကြားလိုက်ရပြီး သံကိုသံချင်းထိတဲ့အသံမျိုးလိုလိုလဲ ကြားရတယ်”

“အစ်မရဲ့အခန်းပျောက်တော့ ကျမအစ်မ မြေသန်းပြေးထွက်လာတာနဲ့ အပေါက်ဝနားမှာ ဆုံမိတာကိုးရှင်၊ ကျမအစ်မဟာ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ထကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး အရက်မူးတဲ့ လူများလို ကတုန်ကယင်နဲ့ ခြေလှမ်းတောင်မပုန်ဘဲ ယိမ်းထိုးလျှောက်လာတာဘဲရှင်၊ ပျက်နာမှာလဲ ဘေးမရှိသလို ဖြူရနတာကို ဝရံတာမှာ ညလုံးပေါက်ထွန်းထားတဲ့ မီးအိမ်အလင်းရောင်နဲ့ မြင်ရပါတယ်”

ဒါနဲ့ ကျမ သူ့ကိုပြေးပြီး ဘက်လိုက်တော့ သူ့ဟာ မတ်တတ်အောင် မရပ်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်ခွေကျသွားလာပါဘဲ၊ ပထမ ကျမကို သူမသိဘူးလို့ထင်မိတယ်။ နို့ပေတဲ့ ကျမမျက်နှာ ကြည့်ပြီး “ဖြန်း၊ ကြား...ကြား...ဟြီး၊ ကြား...ကြား...ဟြီး အပြောကတော့နဲ့”လို့ တချက်အော် လိုက်ပြီး တခါယဲ သတိလစ်သွားတာပါဘဲရှင်၊ ဒါနဲ့ ကျမလဲအခန်းထဲကပြေးထွက်ပြီး အဖိုးကြီးရဲ့ တံခါးကို အတင်းသက်နဲ့လှည်းခွဲ၊ အကျိုးအပြောင်းပြောပြတော့ သူလဲ ကဗျာကရာ အခန်းထဲက ထွက်လိုက်လာတယ်။ အစ်မနေတဲ့အခန်းထဲရောက်တော့ ကျမအစ်မ မမြသန်းဟာ လုံးလုံးသတိမရ တော့ပါဘူးရှင်၊ အဖေကြီးက သူ့ပါးပေါ်ယဲ ဝိဇာနည်နဲ့လောင်းထည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့မရတော့ ပါဘူးရှင်၊ တခါယဲ အသက်ပျောက်သွားတော့တာပါဘဲ”

“ဒါနဲ့နေပါအုံး၊ အဲဒီဘုန်းက လေချွန်သံလိုလိုကြားရတာနဲ့ သံချင်းထိတဲ့အသံမျိုးလိုလို မပြေစန်းကြားရတယ်ဆိုတာအမှန်ဘဲလား”

“အမှန်ပါဘဲရှင်၊ ကျမကျိန်တွယ်ပြောဝံ့ပါတယ်၊ ပုလိပ်ဆီမှာ ဒီအတိုင်း ကျမအစစ်ခံခဲ့ပါ တယ်”

“မမြသန်းကို အခန်းထဲမှာ တွေ့ရတယ်ဆိုတုန်းက သူ့အဝတ်အစား အပြည့်အစုံဝတ်ထား သလား”

“ဝတ်မထားပါဘူးရှင်၊ ညမှာ ဝတ်အိတ်တဲ့ အင်္ကျီလက်ပြတ် ကလေးနဲ့ဘဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ယက်ထဲမှာ လက်ဝဲဘက်က မီးခြစ်ကူး၊ လက်ယာဘက်က မီးခြစ်ဆံကိုင်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်”

“ဒီဟာကတော့ အသံကြားလို့ ဘာလဲဆိုတာသိရအောင် မီးခြစ်ကြည့်ပလိုဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒါအရေးကြီးတဲ့ အချက်တခုပဲ၊ ဒီကော့ ပုလိပ်က ဘယ်လိုယူဆသလဲ”

“ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်က ပြောရင်နဲ့ မ.ရီ ရုန်းသောက်အယောက်လာပြီး ကြည့်ပါတယ်ရှင်၊ သူတို့လဲ အစ်မသေတာ အသံကြောင့်သေတာမျိုးဟာ အဟိတကျမရပြန်ကြပါဘူး၊ အခန်းရံနဲ့တွေ့ ဘာတွေ ခေါက်ထားခင်းထားတဲ့ ကြမ်းပြင်ကိုလဲ သူတို့ဆေးဆေးချာချာ ကြည့်သွားပါသေးတယ်။

နို့ပေမဲ့ ဘာမှမတွေ့ကြပါဘူး။ ပြီးတော့ အစ်မကိုယ်ပေါ်မှာလဲ ရိုက်နှက်ပြီး ခုတ်ထားတဲ့ ဘာဝတ်စုံ
ဒဏ်ချက်မူလ မတွေ့ရပါဘူး။”

“သူ့ဆုံးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တနှစ်လောက်ရှိသွားပါပြီရှင်”

“ဒါနဲ့ မမြစန်းအခုကြောက်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောစမ်းပါအုံး”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့ညက ည ၃ နာရီလောက်မှာ လေချွန်သံလိုလို ကြားရလို့
ပါတ်”

“မမြစန်းရဲ့အစ်မ မမြသန်း ဆုံးတဲ့ညက သူ့ကြားရတဲ့လေချွန်သံမျိုးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်.....ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလေချွန်သံမျိုးလဲ ကြားပြီးရော။ သူ့လဲ ၁၀ မိနစ်၊
၁၅ မိနစ်အတွင်း သေတော့တဲ့မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အခုကျမအိပ်နေတဲ့အခန်းက အစ်မ သေသွား
တဲ့အခန်းပါတဲ့ရှင်။ အဲဒီအခန်းမှာ ကျမလာအိပ်နေရတာ တလလောက်ရှိသွားပြီ”

ဦးထင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်ကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးလိုက်ပြီးလျှင် စိတ်အားထက်သန်
စွာဖြင့် “ဒါဖြင့် မမြစန်း အခုအိပ်နေတာ အရင်က မမြသန်းအိပ်တဲ့ အလယ်ခန်းမှာဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့ပြောင်းလာရတာလဲ”

“ပြောင်းရတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျမအိပ်တဲ့ခြေခင်းဘက်ခန်းက မိုးနဲ့နဲ့ယိုလာ
ပြီး ရေတလျှောက်တပိုင်းပြုတ်ကျလို့ အပေကြီးက ရေတလျှောက်အသစ်လဲရမယ်၊ အမိုးလဲပြင်ရမယ်
ဆိုတော့ ကျမအလယ်ခန်းကို ရွှေ့အိပ်ရတာပေါ့ရှင်”

“အဲဒါတလလောက်ရှိပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် တလကျော်ကျော်လောက်ရှိပါပြီ”

“ပြောင်းလာခါစတုန်းကတော့ အဲဒီလေချွန်သံ မကြားဘူးလား”

“မကြားပါဘူးရှင်၊ ဒီလေချွန်သံအကြောင်း ကျမသတိတောင်မပူနေပါပြီ။ နို့ပေမဲ့မနေ့ညက
ကြားလိုက်ရတော့ အရင်က အစ်မအကြောင်း သတိပြန်ရပြီး အတော့ကို ကြောက်မိပါတယ်။
ဒါနဲ့ အိပ်ချင်စိတ်လဲမရှိတော့လို့ ဆက်မအိပ်တော့ဘဲ မိုးမြန်မြန်လင်းပါစေတော့လို့သာ ဆုတောင်း
နေမိတာပဲရှင်။ ဒီနောက် မိုးလင်းလင်းချင်း ၆ နာရီခွဲ ရထားမိုးအောင်ပြေးပြီး ဦးထင်ကျော်ဘီ
လာခဲ့တာပါပဲရှင်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကိုဆေးအသစ်ထည့်ကာ စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်ပျံပီးခွက်ကလေးကို
စူးစိုက်ကြည့်ရှုယင်း အတန်ကြာငြိမ်သက်လျက်ရှိနေ၏။

“ကိစ္စကတော့ ဒီကနေ့သာပြီး အရေးကြီးလာတယ်။ ဒီပယ် မမြစန်း၊ ကျုပ်သိချင်တဲ့ဟာ
ကလေးတွေက အများကြီးဘဲ။ ကျုပ်နဲ့နဲ့လေးမှ အချိန်ဖြုန်းလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီကနေ့ဘဲ သမိုင်းကို
ကျုပ်တို့လာခဲ့မယ်။ ဒါထက် မမြစန်းတို့အိမ်ကိုလာယင် ဘယ်လိုလာရသလဲပြောပါအုံး”

“ဘူတာကနေပြီး မြင်းလှည်းကလေးစီးလာယင် အနောက်ဘက်ရွာကိုလွှားလွှဲလမ်းအတိုင်း

လာပြီး သစ်ပင်အုပ်ကလေးကျော်တော့ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘိုးသံအိမ်လို့ ပေးယင် ရောက်နိုင်ပါ တယ်ရှင်”

“အင်း...ကျုပ်တို့လာတဲ့အချိန် မမြစန်း ပထွေးနဲ့ များတော့”

“ဪ... ဦးထင်ကျော်ကို ပြောရအုံးမယ်၊ ဒီကနေ့ သူ့အိမ်မှာရှိမယ်မဟုတ်ဘူး၊ မြို့သဲကို အလုပ်ကိစ္စတခုနဲ့ သွားချိမ့်တယ်...ပြောတယ်။ ခါတိုင်းတော့ ညနေလောက်မှ ပြန်ရောက်တတ် တာတဲ့”

“အဆင်သင့်လိုက်လေဗျာ၊ ဒါထက် အိမ်မှာ ဒီပြင်လူ ဘယ်သူရှိသေးသလဲ”

“ထမင်းချက်တဲ့မိန်းမကြီးတယောက်တော့ရှိတယ်၊ နို့ပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ အိမ်မှာမရှိအောင် တနည်းနည်းနဲ့ ကျမခိုင်းထားပါမယ်”

“နေရာကျပြီ၊ နေရာကျပြီ၊ ဘယ်နှယ်လဲဗျို ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားလိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“လိုက်နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“ကဲ...ဒီတော့ မမြစန်း၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဘဲလာခဲ့မယ်၊ မမြစန်း ပြန်ပေတော့၊ အိမ်ကနေပြီး ကျုပ်တို့ကိုစောင့်နေ၊ ထမင်းစားပြီး ၁၂ နာရီလောက် ကိုကိုအထောက် ကျုပ်တို့ လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကျမမျှော်နေပါမယ်”

ထို့နောက် မမြစန်းသည် ဦးခေါင်းကို ပိုးပုဝါအနက်ကလေးဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ်ခွံကာ အခန်း ထဲမှထွက်သွားလေသည်။

မမြစန်းထွက်သွားသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကိုမီးညှိဖွာရှိုက်ကာ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လျက်ရှိနေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲဗျို ကိုတင်မောင်၊ သူ့အိမ်မ မပြသန်းသေတဲ့ညက လေချွန်သံလိုလို အသံတသံ ကြားရတယ်။ အဲဒီလိုကြားရပြီးတဲ့နောက် ဘာအရာမှ မရှိဘဲနဲ့ ၁၀ မိနစ်လောက်အတွင်းမှာ သေသွားတယ်၊ မသေခင် ပါးစပ်က ‘ကြားကြားကြား၊ ကြားကြားကြီး အပြောက်တွေနဲ့’ လို့ ပြောသွားတယ်။ ကဲ...ဒီတော့ ခင်ဗျားဘယ်လိုတင်သလဲ”

“လေချွန်သံဆိုတာက အပြင်ကတယောက်ယောက်ချွန်တာယင်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကြားကြားကြီးအပြောက်တွေနဲ့ဆိုတာကကောဗျာ”

“ဒါလဲသေခါနီးမှာ မိန်းကလေးကသူ့မျက်ခွေထဲမြင်တာဝယောင်ချောက်ခြားပြောသွား တာလဲဖြစ်နိုင်တယ်”

“အင်း...စဉ်းစားဘို့အချက်တွေပေါ့ဗျာ။ သူ့အမသေတဲ့ညက ကြားရတယ်ဆိုတဲ့လေချွန်သံကို သူ့ကိုယ်တိုင် မနေ့ညကကြားရတော့ မကြောက်ဘဲရှိပါ့မလားကိုတင်မောင်၊ ပြီးတော့အခုအိပ်နေတဲ့ အခန်းကလဲ သူ့အမ မပြသန်းသေသွားတဲ့အခန်း၊ ခြေရင်းဘက်က မိုးယိုနေလို့ အိမ်ပြင်နေတော့ မမြသန်းအခန်းကိုသူပြောင်းအိပ်ရတယ်တဲ့၊ အင်းလေဟိုရောက်တော့သူ့တို့အိမ်အနေအထား ကျုပ်တို့ ပိုပြီးအကဲခတ်နိုင်တာပေါ့၊ အပိုးကြီးနဲ့မတွေ့ပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းရတော့တာတဲ့။ ကိုင်း... ထမင်းစားပြီး ကျုပ်တို့သွားကြတာပေါ့၊ ၁၁ နာရီ မိနစ် ၄၀ မှာ ရထားတစင်းရှိတယ်၊ ကဲ...”

ကိုကင်မောင်၊ ကျုပ်အပြင်ခဏသွားလိုက်အုံးမယ်၊ မကြာပါဘူးဗျာ... နာရီလောက်ပါ ထမင်းစား ချိန်အပို ကျုပ်ပြန်လာပါမယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ၁၀ နာရီမတိုးပီလောက်တွင် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဘယ်များသွားနေတာလဲဆရာကြီး”

“ဆရာဝန်အသင်းတိုက်ရောက်ခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဦးဘိုးသုံးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာဗျ... ဦးဘိုးသုံးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ လူတွေ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး၊ ဓာတ်ပုံအဲဒါတွေပဲရတယ်။ အရပ်က ၆ ပေကျော်မလားမသိဘူး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ခံကြီးကြီး၊ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး၊ ဆံပင်ကောက်ကောက် အင်မတန်ခွန်အားဗလနဲ့ပြည့်စုံခဲ့လူတယောက်ဘဲဗျာ၊ မပြုစုန်းပြောတဲ့အတိုင်း အင်မတန် ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတာသူ့ မျက်နှာက သက်သေခံနေတာဘဲ။ ဒီလိုဗျာကိုတင်မောင်ရဲ့၊ လူတယောက် အကြောင်းစုံစမ်းတော့မယ်ဆိုရင် သူ့အင်္ဂါရုပ်ကိုပထမကြည့်ပြီး အကဲခတ်ဖို့လိုတယ်၊ ကဲ... လာဗျာ ထမင်းစားကြရအောင် ထမင်းစားယင်းပြောကြတာပေါ့”

ယိုးနော်ကကျွန်တော်တို့လည်း နံနက်စာစားသောက်ကြလေသည်။

*

*

*

ကျွန်တော်တို့သည် ၁၀ နာရီ မိနစ် ၄၀ ရထားနှင့်သမိုင်းသို့ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ဘူတာရုံတွင် မြင်းလည်းတစီးငှား၍ မမြစုန်း ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အနောက်ဘက်ရွာသို့သွား သည့် ရွာလမ်း အတိုင်းလာခဲ့ပြီးနောက် သစ်ပင်အုပ်ကလေးရှိရာ ကွက်လပ်ကိုကျော်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာ၌ဝယာနှစ်ဖက် တွင်တဲအိမ်ကလေးများကိုတွေ့ရသဖြင့်မေးမြန်းစုံစမ်းရာနှစ်ဖာလုံးခန့်သွားမိသောအခါ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘိုးသုံးအိမ်သို့ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်အိမ်ကြီး၏ရှေ့ခြံဝင်းအတွင်း မျက်နှာစာတွင် မိန်းမ တယောက်လမ်းလျှောက်နေသည်ကိုမြင်ရလေသည်။

“ခြံထဲမှာလမ်းလျှောက်နေတာ မမြစုန်းမဟုတ်လားဗျာကိုတင်မောင်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းလည်းမောင်းသမားအား မြင်းလည်းခ ပေးပြီးနောက် ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့အား စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆီးကြိုနေသောမမြစုန်းကိုတွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်မဖြင့် ဦးထင်ကျော်တို့ လာမှလာပါ့မလားလို့ မျှော်လိုက်ရတာရှင်”

“မလားဘဲနေပါ့မလား၊ မမြဲစနိုးဘူး”

“ကိုင်း... ကျုပ်တို့ အချိန်တုန်းက မြစ်ကူး၊ ဟိပ်တဲကို ဝင်ကြည့်ကြရမောင်”

အိမ်ထဲသို့မဝင်ဘဲ ဦးထင်ကျော်သည် အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပေါ်တွင် တခေါက်နှစ်ခေါက်မျှ စကြွ လျှောက်ကာ အိမ်ကြီး၏အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက်ရှိနေ၏။ အိမ်ကြီးမှာ ရွှေးဟောင်းနုတ်သပ် အိမ်ကြီးဖြစ်၍ မြေစုန်းပြောသည့်အတိုင်း အပေါ်ထပ်ဝန်တာ၏ နောက်ကွင်တဆက်တည်းရှိနေသော အခန်း၃ ခန်းကို မြင်ရလေသည်။

အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် မြက်ခင်းကလေးငုံ၍ ခြံစည်းရိုးနှင့်ထပ်လျက်ကား ခြံပုတ်ရှိလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် ခြံပုတ်များနှင့် အိမ်ကြီး၏ နောက်ဖေးဘက်ကို တခဏ လှမ်း၍ကြည့်လိုက် ပြီးနောက်...

“အင်း... ဟိမ်ကို ငြိမ်းသက်က ပြင်တယ်သတဲ့တယ်၊ သွပ်တချပ်လန် နေ တာကလဲ့လို့ ဘာမှလဲ မရှိဘူး၊ ကဲ...ပပြုန်း အခန်းတွေကို ကျုပ်တို့ ကြည့်ကြရအောင်”

အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ထောက်ကြသောအခါ ယခင်က မမြဲစနိုး နေခဲ့သည်ဆိုသော ခြေရင်းဘက် အခန်းကို မင်ကြည့်ကြ၏။ အခန်းမှာ ၁၅ x ၂၅ ပေခန့် ကျယ်ဝန်း၍ အခန်းကဲ့တွင် တယောက်အိပ် ကုတင်တလုံးနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အနည်းငယ်သာရှိပြီးလျှင် ကြီးတန်းတခုပေါ်၌ မိန်းမဝတ် အင်္ကျီများနှင့် တမိများလှမ်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ခေါင်ဖိုးမှာ သွပ်တချပ် ခွာတားသည်မှ တပါး အခြားအပျက်အစီးဟူ၍ မမြင်ရချေ။ ကြမ်းမှာရှာထိုးပျဉ်များခင်းထား၍ ခိုင်မာတောင့်တင်း လှ၏။ နံရံမှာလည်း ဆေးဖြူများသုတ်ထားရာ၊ ထပ်မံသုတ်လိမ့်ခြင်း မရှိသဖြင့် ပေါ်ဝါဝါ ဖြစ်နေ လေပြီ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း မမြဲစနိုး လက်ရှိနေထိုင်သော အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခန်းထဲ၌ မမြဲစနိုးအိပ်သော ကျွန်းကုတင်တလုံး၊ ဇာခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးနှင့် အိပ်ရာခင်းတို့မှာ သပ်ယပ်စွာ ရှိနေ၏။ ကုတင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင် အလှပြင်သော မှန်တင်ခုံရှိ၍ သနပ်ခါး ကျောက်ပြင်၊ အလှတင်၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ၊ ပေါင်ဖုတ်များမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျ ရှိနေ၏။ တံခါးပေါက်နှစ်ဖျားမဝေးတွင် နံရံ၌ကပ်ထားသောစားပွဲကလေးတလုံး၏ အနီး၌ ကုလားထိုင် ၃လုံး ရှိ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ဂျော့ဇင်း ၃-၄အုပ်နှင့် သတင်းစာဟောင်းများကို သပ်ယပ်စွာ တင်ထား လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကြမ်းလျှပ် မျက်နှာကျက်နှင့် အခန်း နံရံများကိုပါ အကန်ကြာမျှ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ မမြဲစနိုး၏ပထွေး အရာဝန်ကြီး အိပ်သော အခန်း ဘက်မှ နံရံကို ငြိမ်းမူခေါင်းရင်းအထိ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ အတန်ငယ်ကွဲအက်နေသည့် ထင်ရသော နေရာများကို ဗန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးဘောင်မှ သော့အိပ်နှင့် နံဘေး ပုဏ္ဏားကွယ်မှ မှန်ချပ်များကိုရင်း၊ အခန်းထောင့်များကိုရင်း ကြည့်ရှုလေသည်။ အခန်းကို အတွင်းမှသော့ခတ်မိတ်ထားမည်ဆိုက မည်သည့်ရန်သူမျှ မဝင်နိုင်ဘဲ ကောင်းစွာလုံခြုံလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် နေရာမှထကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်မည်ပြုပြီးမှ မမြဲစနိုး အိပ်သော တယောက်အိပ်

ကုတင်ခြေရင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုနေရာ၌ ကြီးတချောင်းသည် နံရံနှင့်တပ်၍ အပေါ်မှ အောက်သို့ တွဲရဲရဲကျလျက်ရှိရာ ကြိုးကိုဆွဲရန် အဖျား၌ လုပ်ထားသည့် လက် ကိုင် ဖု က လေး မှာ မမြစန်းခေါင်းအုံးနံဘေးတွင် တင်လျက်သား ရှိနေ၏။

“ဒီကြိုးက ဘာလုပ်တာလဲ မမြစန်း။”

“အောက်ထပ်မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထမင်းချက်တဲ့ အမယ်ကြိုးကို ခေါ်တဲ့ ကြိုးပါ။”

ဦးထင်ကျော်သည် ကြိုးကို ဝပ်တင်တင်ဆွဲလိုက်၏။ သို့သော် မည်သည့် ခေါင်းလောင်းသံမျှ ပေါ်မလာချေ။

“ကျန်မတို့မသုံးတော့လို့ ခေါင်းလောင်းကို ဖြုတ်ထားပါတယ်ရှင်”

ကျန်တော်တို့သည် အပေါ်သို့ မော် ကြည့်လိုက်ရာ ကြိုးစုမှာ နံရံပေါ် ဘက်တွင် ၁ လက်မ ဟတ်လည်နေ၍ အပေါက်ကလေးတခု အကွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။

“ကြိုးက ဆရာကြီးအခန်းကို ဝင်သွားသလား။”

“ဟုတ်တယ်ရှင်။ ဖေဖေကြီးကလဲ ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမကြီးကို ခေါ်ချင်ယင် သူ့ ဘက် က ကြိုးပကို ဆွဲလို့ ရအောင် ဖိသက်အခန်းက ကြိုးစနဲ့ ဆက်ထားတယ်”

“သူကော အသုံးပြုသေးသလား။”

“မပြုတော့ပါဘူးရှင်။ ဘဲလံကို ဖြုတ်ထားတာတောင် ကြာလှပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ဒီကြိုးကို ဘာမှ အသုံးမချတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ထို့နောက် ကျန်တော်တို့လည်း မမြစန်းနှင့်တကွ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘိုးသံ အခန်းဘက်သို့ ကူးခဲ့ကြ၏။ အခန်းနံရံနှင့် အရွယ်အစားမှာ မပြစန်း၏ အခန်းနှင့် ထပ်တူသပ်မျှဖြစ်၍ တယောက်အိပ် ကုတင်တလုံးနှင့် ကုတင်ခေါင်းရင်းဘက်တွင် စားပွဲရှည်တလုံးရှိ၍၊ စာအုပ်နှစ် အုပ် သုံး အုပ် နှင့် စက္ကူများ သတင်းစာဟောင်းများသည် ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကြဲလျက် ရှိနေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ရေနံအိတ်ခန်း ကျားပျက်လုံး လက်ဆွဲမီးအိမ်တလုံး တင်ထား၏။

ဦးထင်ကျော်သည် မီးအိမ်အောက်ကွင်းရှိသော စာရွက်မှ စာစုန်းအယင်းများကို အတန်ကြာ နှမ်းကြည့်၏။ မှန်အိမ်နောက်တွင် စာလျားသုံးဆောင်ခန့်ရှိသည့် ကြာပုတ်ကဲ့သို့သော အရာတခုရှိ၍ အဖျားတွင် ဂွင်းလျှော့ပေလုပ်ကာ တင်းချည်လျှော့ချည် ဆွဲခိုင်းရန် အဖျား ကြိုး တချောင်း တပ်ထား၏။ ကုတင်၏ ခြေရင်းဘက်တွင် သံသေတ္တာတလုံးရှိ၍ သေတ္တာပေါ်တွင် သံပန်းကန်ပြား တချပ်ဘင်ထား၏။ ဦးထင်ကျော်သည် သံပန်းကန်ပြားကိုယူပြီးလျှင် နှမ်းရုံ ကြည့်ပြီးနောက်...

“နွားနို့ထည့်တဲ့ ခွက်နဲ့တူတယ်။ နေပါအုံး မမြစန်းတို့အိမ်မှာ ကြောင်များ မေးသလား။”

“မပေးပါဘူးရှင်။ နောက်ဖေးဘက် ခြံထဲမှာ ပျောက်နှင့်ကျားသစ်ကလေးဘဲ ဂျီပုံတယ်”

“သူတို့ကို လွှတ်ထားသလား။”

“ကျားသစ်ကလေးကိုတော့ လှောင်အိပ်နဲ့ ထားပြီးတခါပါမှ အဖေကြီးက သံ ကြိုးနှင့် ချည်းပြီး လမ်းလျှောက်တတ်ပါတယ်။ မျောက်ကလေးကိုတော့ ငယ်လဲငယ်သေးလို့ ဒီ အထိုင်း ဘဲ လွှတ်ထားပါတယ်”

“ခေါင်းရင်းဘက်နံရံကွပ် ဆရာဝန်အဝတ်အစားဝတ်ထားသောလူတယောက်၏ကိုယ်တပိုင်း ဝဉ္စလက်မ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ချိတ်ထားရာဆံပင်ကောက်ကောက် နှာယောင်ကောက်ကောက်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကောင်းကောင်းဖြစ်၍ ရုတ်တရက် ကြည့်မှီမျှနှင့်ပင် ခက်ထန်ခြင်း ဒေါသကြီးခြင်း လက္ခဏာ အသွင်အပြင်များ ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။

“ဒီပုံက အဖေကြီးခံဘက်ပုံလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...”

“အရပ်ဘယ်လောက်မြင့်သလဲ”

“ဖီ ပေလောက်မြင့်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်လုံးကြီးကလေးကြီးတော့ ခွန် အား ၁၈ လ နဲ့ ပြည့်ရှိပြီး အားကြီးသလောက် ဒေါသကြီးတဲ့ လူပါဘဲရှင်၊ နမူနာမှာနေတုန်းက ကျင့်ကြံပြီး ဟယောက် နဲ့ စကားများပြီး ကျင့်ကြံကို ကိုင်ပေါက်တာ အမှုမဖြစ်အောင် ငွေဂဏန်းပေါ် တိတ်တိတ် လျှော်ကြေး ပေးလိုက်ရတယ်ရှင်”

ဦးထင်ကျော်သည် ကြာပွတ်ကဲ့သို့ အရာကလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီးနောက် ဂွင်းလျှော့တပ်ထား သည့် ကြိုးစက် တစ်ခုခုရှိကြောင်းမျှ လျှော့ချည်တပ်ထားသည့် ပြုလုပ်ကြည့်၏။ ပန်းကန်ပြား တပ်ထား သည့် သေတ္တာနောက်ဘက်တွင် နံရံမှ ကြိုးတချောင်းကျလျက်ရှိရာ ကြိုးမှာ မမြဲစနိုးဘက်မှကြိုးနှင့် အပေါက်ငယ်အတိုင်းမယူ၍ ဆက်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုကြိုးစနိုးဆုံသော နေရာမှ ဆက်၍ ထားသော ကြိုးတချောင်းသည် သံသေတ္တာ၏ နံဘေးမှ ကြမ်းပျဉ်းကို ဖောက်ထားသည့် အပေါက် တွင်းသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

“ဒီကြိုးစက မမြဲစနိုးအခန်းထဲက ကြိုးနဲ့ဆက်ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ထားပါတယ်။ အဲဒီလိုဆက်ထားတဲ့နေရာက ကြိုးစက သံသေတ္တာဘေးမှာ ရှိတဲ့ ကြမ်းပေါက်ကနေပြီး မီးဖိုခန်းထဲသွယ်ထားပါတယ်။ ထမင်းချက်တဲ့အဖယ်ကြိုးကို အဖေကြီး ခေါ်နိုင်အောင် ကျွန်မလဲခေါ်နိုင်အောင် လုပ်ထားတာပါဘဲ”

“အခုတော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ လူခေါ်တဲ့ကလေးမရှိတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...မရှိတော့ပါဘူး”

“အယင်ကရှိသလား၊ ဘယ်တုန်းကဖြုတ်ထားသလဲ”

“ကြာပါပြီရှင်၊ အမဆုံးတဲ့နောက်မှဖြုတ်ထားလိုက်တာပါ။ အမဆုံးတာတောင် အခုတန်ခိုး ကျော်ကျော်ရှိသွားပြီ”

“နေပါစုံး သံသေတ္တာထဲမှာ ဘာရှိသလဲ”

“ငွေခွဲအဖေကြီးရဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေဘဲရှိပါတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် အိမ်ထဲမှကျနေသော ကြိုးစသို့ကြည့်၍ လက်ကိုင်သစ်သားဖုန်းလေးကို တချက်နှစ်ချက်ဆွဲကြည့်သေး၏။ ဤသို့ဆွဲခြင်းဖြင့် ကြမ်းပေါက်မှ အိမ်အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းသို့ ဆက်သွယ်ထားသည့်ကြိုးစမှာ တင်း၍သွားသော်လည်း မည်သည့်အသံကိုမျှမကြားရချေ။

“အမရှိတုန်းကတော့ ဒီကြီးကိုတခါတခါ အသုံးပြုဘူးပါတယ်ရှင်၊ နို့ပေမဲ့ အမဆုံးတဲ့ နောက်တော့ ကျွန်မအသုံးမပြုတော့ပါဘူး၊ အမေကြီးကိုခေါ်ရောဂွယ်က ကျွန်မကိုယ်တိုင်အောက် ထပ်ဆင်းပြီး ခေါ်လိုက်တာပါဘဲ”

“အမေကြီးကော အသုံးမပြုဘူးလား”

“သူလဲအသုံးမပြုတော့ပါဘူးရှင်၊ ခေါ်စရာရှိရင် ကျွန်မဘဲ ခေါ်ပေးရဏယ်၊ ဒါနဲ့ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူးဆိုပြီး မီးဖိုခန်းထဲကဘဲလဲကို မြှုပ်ပစ်လိုက်တာပါဘဲ”

“ကဲ...တော်လောက်ပါပြီ၊ မမြစန်းအိပ်တဲ့အခန်းဘက်သွားကြစို့”

ကျွန်ဘော်တို့သည် ဆရာဝန်ကြီး၏အခန်းတံခါးကိုမှလအတိုင်း အသာပြန်၍စေ့ခဲ့ပြီးနောက် မမြစန်းအိပ်သောအခန်းဘက်သို့ပြန်၍ ကူးခဲ့ကြ၏။ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် မမြစန်းအား ကုလားလှိုင်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်စေပြီးနောက်...

“မမြစန်းရှဲ့ကစွက ကျုပ်တို့အိမ်မှာပြောတုန်းက ဘာမှအရေးမကြီးသလိုနဲ့ အခုအိမ်ပျောက် လာတော့ ကျုပ်ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီးအရေးကြီးလာပြီ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတာကိုနားထောင် ရမယ်။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း အိပ်ကျကျလုပ်ရမယ်။ ကျုပ်ကိုယ့်ကြည့်ခံတဲ့ချာတယ် မဟုတ်လား”

“ယုံကြည်ပါတယ်ရှင်၊ စိတ်ချပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကစွကစိုဆောင်ရွက်ပေးဘို့ ဦးထင်ကျော်ကို လုံးဝပုံအပ်ပါတယ်”

“ကိုင်း...ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီကနေ့ညနေ အမေကြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ မမြစန်းကခေါင်းကိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အခန်းထဲမှာနေ၊ ခေါင်းကိုက်တဲ့အကြောင်း ထမင်း ချက်တဲ့မိန်းမကြီးလဲပြောထား၊ ဒီနောက်အဖိုးကြီး အိပ်ပျော်တဲ့အချိန်ကျတော့ ခြေခင်းဘက်က ပြုတ်တင်းပေါက်ကဲ့သို့ထားပြီး ဟောဒီဘေးပဲ့တင်မှန်အိမ်ကို စားပွဲကလေးပေါ်တင်ပြီး ထားရမယ်၊ မီးစာကိုခပ်မြင့်မြင့်မြင့်ထားပြီးလင်းအောင်လုပ်ထားနဲ့မှ အဝေးက မြင်နိုင်မယ်၊ ညအိပ်ခါနီးမှာ လုပ်နေတဲ့ စောစောမလုပ်နဲ့၊ ပြီးတော့ဝန်တာကမီးအိမ်ကိုတော့ မှိန်နိုင်သမျှမှိန်မှိန်ထွန်းထားရမယ်၊ ကျုပ်ပြောတာနားလည်ပြီမဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီရှင် စိတ်ချပါ”

ဦးထင်ကျော်သည် ပြုတ်တင်းပေါက်တည့်တည့်မှနေ၍ အတန်ငယ်ဝေးသော အိမ်ဘအိမ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီးနောက်...

“နေပါသုံး ဒီကနေ့ပြီး ဖြင့်ရတဲ့ ဟိုအိပ်မြင့်မြင့်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲ”

“လူမရှိပါဘူးရှင်၊ အရင်က အုရယာ ကုလားတွေ နေသွားတာ၊ခုတော့ အိမ်ငှားမရဘူးဆို ထင်ပါရဲ့”

“နေရာကျလိုက်လေဗျာ၊ ပြုတ်တင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး အိပ်ခါနီးထွန်းပြီးတဲ့နောက် ညအိပ်ဘို့ အဝတ်အစားနဲ့ လိုရမယ်ရ ပစ္စည်းကလေး နဲ့နံပါးပါးယူပြီး မမြစန်းလူလ အိပ်ခဲတဲ့ အခန်းဘက်ကို အသာပြောင်းနေရမယ်၊ ဟိုဘက်ခန်းမှာ အိပ်လို့ရရဲ့ မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်ရှင် ကောင်းကောင်းရပါတယ်”

“ကျွန်တို့အလုပ်တွေတော့ ကျုပ်တို့ လုပ်မယ်မမြစမ်း၊ မီးအိမ်က မီးရောင်ကို မြင်ရတာနဲ့ တပြိုင်နက် ကျုပ်တို့လာခဲ့မယ်၊ ဘာမှမခဲကြာကုန်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပီပီရီရီသာလုပ်”

“တဆိတ်ခမးပရစေ့ရှင်၊ ဦးသင်ကျော်တို့လာပြီး ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“မမြစမ်း မနေ့ညကအိပ်တဲ့ အခန်းထဲမှာ ဒီကနေ့ည ကျုပ်တို့အိပ်မယ်လေ၊ ဒီလိုအိပ်ယင်း မမြစန်းမနေ့ညက ကြားရတယ်ဆိုတဲ့ လေမျှန်သံကို နားထောင်မယ်”

“ဟဲ့နဲ့ ဦးသင်ကျော်တို့ မပြန်ခင် ကျွန်မ အမ ဘာကြောင့်သေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း လေးပျား....”

စကားမသုံးမီ ဦးထင်ကျော်က ဖြတ်၍....

“ကြောက်လို့သေရတာ အမှန်ပဲ၊ ဘာကိုကြောက်သလဲဆိုတာ အခုတော့ ကျုပ် မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ တခုရှိတာက မသေချာယင် ဘယ်တော့မှထင်ကြေးနဲ့ မပြောချင်ဘူးပြောလဲ ပြောလေ့ မရှိဘူး၊ ကဲ....မမြစန်း ကျုပ်တို့ကိုတွေ့ယင် အားလုံး ကျုပ်တို့အကြံတွေ ပျက်ကုန်မယ်”

“ကျမဖြင့် သိပ်ကြောက်တာမရှိဘဲ၊ ဘာများဖြစ်သလဲဆိုတာ တွေးတွေးပြီ....”

“ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးပျား၊ ကျုပ်တို့ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ပြောတဲ့အတိုင်းသေ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ တိတ်ကျကျ လုပ်ပေးတော့၊ မြေစန်းအခန်းကမ်း မြင်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ကျုပ်တို့ လာခဲ့မယ်၊ ဘာမှမခဲကြာကုန်နဲ့ စိတ်သာချ”

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့၍ မျက်နှာစာဘက် ခြံဝည်းရိုးကို ကျော်ပြီးနောက် အတန်ငယ်လျှောက်မိသောအခါ မြင်လှည်းဆိုက်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုနေရာတွင် မြင်းလှည်းလေးများ မရှိသဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်လာရာ၊ ပေ ၃၀၀ ခန့် လျှောက်မိသောအခါ လမ်း၏လက်ဝဲဘက် ကုန်းကျကျနေရာကလေးတခုပေါ်တွင် ထီးထီးကြီးရှိနေသည့် အိမ်ဟောင်းကြီး တလုံးအနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။

“ကဲ....ကိုတင်မောင် မမြစန်း ပြုတင်းပေါက်ကနေပြီး မြင်ရတဲ့အိမ်ဟာ ဒီအိမ်ဗျ၊ အင်း.... လူရှိပုံမပေါ်ဘူး၊ လာဗျာ အထဲပင်ကြည့်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြည့်ရာ၊ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်တလုံးဖြစ်၍ တဘက်တချက် နံရံမှ အချို့ပျဉ်ချပ်များပင် ဖြတ်ကျလျက် ရှိနေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့တက်သော လှေကားမှာ အလွန်မတ်စောက်လျက် လှေကားလက်ရမ်းပု အချို့နေရာတွင် ကျိုးခဲ့နေ၏။ အောက်ဆုံးလှေကား သုံးထပ် ဖြတ်ထွက်နေသဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ ခဲယဉ်းစွာ တက်ကြရ၏။ အပေါ်ထပ် သို့ရောက်၍ လက်ဝဲဘက် ပြုတင်းပေါက်တခုကို ခွင့်ကြည့်သောအခါ၊ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘိုးသံ အိမ်မျက်နှာစာကို ကောင်းစွာ မြင်ရလေသည်။

“နေကကျသဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာကနေပြီးကြည့်ယင် မမြစန်း အချက်ပြမှာကို ကောင်း ကောင်းကြီးပြင်နိုင်တယ်”

ထိုအိပ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့သို့ ရွာလမ်းသို့ ချောက်ခဲ့ကြရာ၊ ၂ ဖာလုံခန့် လျှောက်မိသောအခါ မြင်းလည်းတစီးကို တွေ့သဖြင့် ငှားယင်း မီးနင်းကာ သမိုင်းဘုရားသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

*

*

*

ထိုည ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် သမိုင်းသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် သူ၏ သေနတ်ကလေးကို ကျွန်တော်အား လှမ်းပေး၍....

“ကဲ....ကိုတင်မောင် ဒီဟာကလေးယူထားပေတော့၊ ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့ တွေ့ရမယ့်ရန်သူက ဘယ်လိုရန်သူမျိုးလဲဆိုတာ မသိသေးဘူး၊ နို့ပေမဲ့ အရေးကြုံလို့ အကျဉ်းအကြပ်ထဲ ရောက်ယင်တော့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ပစ်သာချလိုက်၊ ကျုပ်ကတော့ ဟောဒီ သားရေကြိမ်လုံးပါယင် တော်ပါပြီ”

ဦးထင်ကျော်သည် သူ၏ ထူယဲသော ကုတ်အင်္ကျီထဲတွင် ဆေးတံဗူးနှင့်အတူ လက်နှိပ်ခတ်မီး တလေးကိုလည်း ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ပုလိပ်အရာရှိများ ကိုင်လေ့ရှိသော တထောင့်တူခန့်ရှိ သားရေကြိမ်လုံးနှင့် မီးကာဦးထုပ်ကို ယူပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဘူတာကြီးသို့ လာခဲ့ကြ၏။ သမိုင်းဘုရားသို့ရောက်၍ မြင်းလည်းကလေးတစီးကို ငှားပြီးလျှင် ရွာကလေးဘက်သို့ သွားသည့် ရွာလမ်းတလျှောက် မောင်းနှင်ခဲ့ကြ၏။

လူမနေသောအိမ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးအရောက်တွင် မြင်းလည်းကို အခပေး၍ လွှတ်လိုက် ပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်က လမ်း၏ အခြားတဘက်သို့ မနီးမဝေး၌ မြင်ရသော မီးရောင်တခုကို ညွှန်ပြပြီးနောက်....

“ကိုတင်မောင် ကြည့်စမ်းဗျို့၊ မီးရောင်မြင်ရတာ လဘက်ရည်ဆိုင်ကလေးများလားမသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် လဘက်ရည်ဆိုင်ကလေးဗျို့၊ နေ့လည်ကအပြန်မှာ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့သားဘဲ”

“ဒါဖြင့်လာဗျာ ၇ နာရီဆိုတော့ အများကြီး စောသေးတယ်၊ ဟိုက လဘက်ရည် သောက်ယင်း စောင့်ကြရအောင်”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းဘေးရှိကုလားလဘက်ရည်ဆိုင်ကလေးသို့ သွားရောက်ကာ လဘက်ရည်သောက်ယင်း စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေကြ၏။

၈ နာရီ ထိုးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် လဘက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့၍၊ လူရိပ်လူသော ကြည့်ကာ လမ်းတဘက်ရှိ လူမနေသော အိမ်အုပ်ကြီးသို့ ကူးခဲ့ကြ၏။ အိမ်အတွင်းသို့ အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်ကြသော်လည်း အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန်ကိုမူ အတော်ပင် ခဲယဉ်း၍ ဦးထင်ကျော်၏ လက်ခံ ဓာတ်မီးကလေးကြောင့်သာ ပြတ်ကျနေသော လှေကားထန်များကို ကျော်၍ တက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကြမ်းကို ခပ်ဖွေနှင်း၍ ပြုစုပေးပေါက်ရုံရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် ပြုစုပေးပေါက်ကို ဖုတ်လိုက်ရာ ကိုက် ၁၅၀ ခန့်အကွာတွင် ရှိသည့် ဆရာဝန်ကြီး၏ အိမ်ကို မြင်ရ၏။ အချိန်မှာ ၈ နာရီရှိပြီဖြစ်၍ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှ လ တခြမ်းပဲ့က လေး သည် ထွက်ပြွေပြွေလာ၏။

ဆရာဝန် ဦးဘိုးသိမ်၏ ဟိုက်ကြီးမှာ မောင်နှင်မည်းမည်း ရှိနေသဖြင့် မည်သည့် အလင်းရောင်ကိုမျှ မမြင်ရချေ။ ပြုစုပေးပေါက်တွင် နှင်ယောက်သား မတ်တပ်ရပ်ယင်း မမြဲစန်းတို့ အိမ်ဘက်သို့ ဗိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်ရှုစောင့်ကြိုင်းလျက်ရှိရာ၊ အချိန်အတော်ကြာ မတ်တပ်ရပ်နေ ရသည့် အတွက် ညောင်းညာလှသည့်အတွင်း ခြင်္သေ့ကိုလိုက်သည့် အမျိုးမျိုးလည်း ပြောစရာ မရှိပေ။ အချိန်ညှပ်နှက်လာသည်နှင့်အမျှ ပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်း တိတ်ဆိတ်သည်ထက် တိတ်ဆိတ်လာရာ၊ ရွာကလေးမှာ ခပ်မောကျနေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

ကျွန်တော်က ညဉ့်မြင် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီးနောက် လေသံဖြင့်....

“ဇွဲ နာရီ ထိုးသွ် ၁၅ မိနစ် ရှိသေးတယ်ဗျ၊ ဘာမှ မမြင်ရသေးဘူး”

“မြင်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ မမြဲစန်းက အင်မတန် ဖြတ်လတ်တဲ့ မိန်းကလေးဘဲ၊ နေရာကျအောင် လုပ်ထားပါလိမ့်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ ဇွဲ နာရီ မိနစ် ၄၀ တွင် မည်းမှောင်သော အိမ်ကြီးအလယ်လောက်မှ မီးရောင်တခု ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်၏လက်ကို တချက်ဖျတ်လိုက်မိ၏။

“ဟော...မီးမြင်ရပြီဗျ၊ မြင်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ မမြဲစန်းမှန်အိမ်က မီးဘဲဗျ၊ ကဲ...လာသွားကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် လူပနေသော အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီးနောက် မမြဲစန်းတို့အိမ်ဘက်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ ဤကဲ့သို့လာရာ၌ လူတွေမည်ကိုဦးသဖြင့် လူသွားလမ်းကလေးမှပင် မလာဝံ့ဘဲ လမ်းဖေးလမ်းပင်များ နောက်မှကွယ်၍သွားခဲ့ကြ၏။ အိမ်ကြီးရှေ့ခြံစည်းရိုးကို ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် နေ့လည်ကပင် ကြည့်သားခဲ့သောနေရာတခုမှ သံခွားကြီးကိုကျော်၍ ခြံထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြ၏။

အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းအနီးသို့ရောက်၍ ခြံပတ်တခုကို ကျော်မည်ပြုသောအခါ၊ တတောင်ခန့် မြင့်သော အကောင်တကောင်သည် ခြံအောက်မှ ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ လုံ့လချစ်စကိုသွေလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာသိဘိလန့်၍ “ဟာ....”ကနဲ ဖြစ်သွားကာ၊ ပါးစပ်မှအသံမထွက်သီစေရန် အတော်ပင်ကြိုးစား၍ နေလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် အကောင်လေးသည် လျင်မြန်စွာ သုံးလမ်းပါးကွယ်သွားပြီးနောက် အခြားခြံတခုနောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

လက်ဝဲဘက် “လန့်လိုက်တာဗျာ”

ကောင်း၊ “ခပ်တိုးတိုးဆရာရေ၊ ခြံဝင်းထဲ ကျုပ်တို့ရောက်နေပြီဆိုတာလဲ သတိထားအုံးမှပေါ့။

ကဲကလေးပါဗျ၊ အဘိုးကြီးက ခြံထဲမှာ ကျားသစ်ကလေးတကောင်ရယ်၊ မျောက်ကလေးရယ်

ကောင်းကားအယ်ဆိုတာ မမြဲစန်းက အပြောသားဘဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင်မှောင်ရိပ်တခုကိုမှီခိုကာ အိမ်ကြီး၏ခြေယင်းဘက်သို့ ကူးခဲ့ကြ၏။
 ကို.နောက် နံဘေးလောကားမှ အိမ်ရှေ့ ဝရံတာသို့တက်ခဲ့ရာ အပေါ်ထပ်မှပိတ်ထားသော တံခါး
 မှာ၊ ဦးထင်ကျော်သည် နေ့လည်ကစီဥဉ်းခဲသည်အတိုင်း စေ့ရုံမျှစေ့ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
 ကျွန်တော်တို့လည်း အသံမကြားအောင် ခြေကိုဖုရဲနင်းကာ ဝရံတာသို့လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ မမြစန်း
 အိပ်သောအလည်ခန်းမှာလည်း တံခါးရွက်ကို အသာတွန်းရုံဖြင့်ပွင့်သွား၍ အခန်းကွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြ
 ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား မည်သူမျှမရှိချေ။ မမြစန်းမှာ ခြေယင်းဘက်ခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေပြီး
 ဖြစ်ပေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် တံခါးကိုအတွင်းမှ ဂလန်ထိုးပိတ်ပြီးနောက် ပြုတင်းပေါက်ကိုလည်း
 ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား အထိမ်းအမှတ်ပြုထားသည့် မီးအိမ်ကို အခန်းအလည်ရှိ
 လေးထောင့်စားပွဲပေါ်သို့ရွှေ့၍တင်ထားလိုက်၏။ ကို.နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း မီးအိမ်အလင်း
 ထောင်ရှိစဉ် အတွင်းတခန်းလုံးကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်လျက်ရှိရာ အခန်းမှာ နေ့လည်ကတွေ့ခဲ့သည့်
 အတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် စားပွဲတင်မီးအိမ်ကို မီးငြိမ်းလိုက်၏။

ကအိမ်လုံးမှာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ၊ မမြစန်းအခန်းမှသော်၎င်း၊ ဆရာဝန်ကြီးအခန်းမှသော်
 ၎င်း၊ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီးလျှင် ကျွန်တော်
 တို့မှာ မတွေ့မြင်ရသေးသော ဘေးအန္တရာယ်တခုကိုစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေကြ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်နှစ်ယောက်အားသို့ကပ်၍၊ သဲသဲမျှသော လေသံကလေးဖြင့် “နဲနဲလေး
 မှ အသံမပြုနဲ့ နော်၊ ချွတ်ကနဲဖြစ်သွားယင် ကျုပ်တို့အကြံပျက်ပြီးသားဘဲ”

ဦးထင်ကျော်၏အသံကိုကြားရသည်ဆိုရုံမျှသာ ကျွန်တော်ကြားရ၏။

“ကျုပ်တို့တညလုံးမီးမရှိဘဲ မှောင်ထဲမှာထိုင်စောင့်နေရလိမ့်မယ်။ သေနတ်ကိုထုတ်ကိုင်ထား၊
 ယမ်းတောင့်အပြည့်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားက ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်၊ ကျုပ်ကတော့ မမြစန်းအိပ်ရာပေါ်
 မှာဘဲနေမယ်”

ကျွန်တော်က နားလည်ကြောင်းဖြင့် အထိမ်းအမှတ်ပြုလိုက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည်
 အသက်ကိုမျှပြင်းပြင်းမရှူဝံ့ဘဲမြင်ရသောအန္တရာယ်ကို စောင့်ဆိုင်းကာ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင်
 မလှုပ်မရှက်ပို့နေကြ၏။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်လာရာ ဘူတာရုံဘက်ဆီမှ ၁၂နာရီ သံချောင်းခေါက်သံ
 ကြားရ၏။ သို့သော် ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းရပေဦးမည်။ ဆရာဝန်ကြီး၏ အခန်းဘက်မှ သူ၏
 အသံကို တစုံတရာမကြားရသော်လည်း ၁၂နာရီထိုးပြီးနောက်အတန်ကြာသော်အခါ ၁နာရီထိုးသံ
 ကြားရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ အလုပ်ကား ဆုံးခန်းမတိုင်သေး။ ဆက်လက် စောင့်ဆိုင်းရ
 ပေဦးမည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်လာခဲ့ရာ ၃နာရီခန့်ပြီးနောက် အတန်ကြာသော
 အခါ လောကဓာတ်တခုလုံး အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်
 လွန်းမက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်မှာလည်း အသက်ကိုမျှ ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့
 အောင်ရှိနေ၏။

သို့ရှိစဉ် တစေ့မျှကြာသောအခါ ဆရာဝန်ကြီး အခန်းဘက်မှ ချောက်ကန် အသံတသံ ကြားရပြီးလျှင် ရေနံအိမ်ထဲကတစ်ခုကို ထွန်းသည့်အခါ ထွက်လာသောအခန်း မျိုးကဲ့သို့ အနံ့တခု ရလာ၏။ ကြမ်းကိုဖြေပေးပျံ့နှံ့သော အသံမျိုးကဲ့သို့ အသံတသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုနောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရေခွေးကရားတစ်ခု ရေဆူသဖြင့် ထွက်လာသောအသံမျိုးကဲ့သို့ အသံတသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုခဏ၌ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော့အား တစုံတရာအချက်မပေးဘဲ မမြဲစနိုး အိပ်သော ဂုဏ်သိန်တေးမှ လူဝေငါခေါင်းလောင်း တပ် ထား ခဲ့ဘူးသည် ဆိုသော ကြိုးဆီသို့ သူ၏ ကြိမ်လုံးဖြင့် ဖျန်းကန် ဖျန်းကန် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ ပြင်းထန်စွာဆက်၍ ရိုက်လိုက်လေသည်။

“ကိုတင်မောင်၊ ကိုတင်မောင် မြင်လိုက်သလား။”

သို့သော် မည်သည့်အရာကိုမျှ ကျွန်တော် မမြင်ရချေ။

ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲတင်မီးအိမ်ကို မီးထွန်းရန် မီးခြစ် ခြစ်လိုက်၏။ သို့ရှိစဉ် လေချွန်ကံ တသံကို ကွဲလွဲပြားပြား ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် သူ၏ သားရေလုံး တုတ်ဖြင့် စခေါင်းလောင်းကြိုးကို မှိုက်လိုက်သော်လည်း မည်ဘည့်အရာကိုမှိုက်သည်ဟု ကျွန်တော် မသိချေ။ သူ၏မျက်နှာမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေဟန် ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် အရာဝန်ကြီးအခန်းမှ လူထွာသောအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောအော်သံတသံကို ကြားလိုက် ရလေရာ အသံမှာ ငယ်သံပါအောင်စူးရှပြီးလျှင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ပတ်ဝန်းကျင်လေထုကို ဖောက်ခွဲထွက်သွားသကဲ့သို့ရှိတော့၏။

“ဘာသံလဲမသိဘူး”

“ဘာသံရလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့အလုပ်လုပ်ပြီးပြီဆိုတဲ့အသံပေါ့၊ ကဲ ကိုဟင်မောင်၊ သေနတ်မြဲမြဲ ကိုင်ထားနော်၊ ကျုပ်တို့ ဟိုဘက်ခန်းသွားကြမယ်၊ လာဗျာ မြန်မြန်”

ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲတင်မီးအိမ်ကိုထွန်း၍ယူခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကြီး အခန်း ဘက် သို့ လာ ခဲ့ကြ ၏။ သူသည် တံခါး လက် ကိုင် ကို လှည့်ဖွင့်၍ ရွှေ့မှဝင်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် လက်ကုံးမီးအိမ်ကို တံခါးအနီးရှိစားပွဲပေါ်သို့ချလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကား လူဝေငါကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ တသက်တွင် တကြိမ်မြင်ရရန် ခဲယဉ်း သော မြင်ကွင်းဖြစ်၏။ စားပွဲပေါ်တွင် နေ့ခင်းကတွေ့ခဲ့ရသော ကျားမျက်လုံးမီးအိမ်သည် တာဝန် ခန့်မျှပွင့်လျက်ရှိရာ မီးရောင်သည် ဆရာဝန်ကြီးဦးဘိုးသု၏မျက်နှာဆီသို့ထိုးထွက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုဝတ်ထား၍ တံခါးပွင့်လျက်ရှိသော သံသေတ္တာ ရွှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တလုံး ပေါ်တွင် ခပ်မှိုမှိုဆိုင်လျက်ရှိရာ သူ၏လည်ဝင်း၌ကား အဝါရောင် ပေါ်တွင် အညိုပြောက်များ ရိုက်ထားသည့် လည်စည်းဖုတ်တလုံးကိုပတ်ထားသကဲ့သို့ရှိနေသည်ကိုမြင်ရ၏။ သို့သော် လည်စည်း ကား မကုတ်ချေ။ ဦးထင်ကျော်သည် လက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်၏။

“မြေဗျ ခြေ... အနားမကပ်နဲ့ဗျာ၊ ကိုတင်မောင်၊ နောက်ဆုတ် ကြားကြားကြီး ဆိုတာ ဒါဘဲ၊ မမြဲသန့် မြင်လိုက်ရတဲ့ ကြားကြားကြီးဆိုတာ ဒီအကောင်ကြီးပေါ့”

“အမယ်လေး...”

“ဒီမြေမျိုးက ကခုင်ပြည်နယ်မှာတွေ့ရတဲ့ငန်းဝါပြောက်လို့ခေါ်တယ်။ ကိုက်ယင် ဆယ်မိနစ် အတွင်းသေတာပေါ့”

စကားပြောရုံမှမဆုံးမီ မြေကြီးသည် ဆရာဝန်ကြီး၏ နားထင်ဆီသို့ လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ပပ်သံသံမျှမပီမသထပ်မံအော်လိုက်ပြီးနောက် နံဘေးဘက်သို့ စောင်း၍သွားရာ ကုလားထိုင်မှာ သူ၏အလေးချိန်ကိုမခံနိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လူနှင့်အတူ လဲကျသွားလေသည်။ ထိုစဉ် မြေသည် ဆရာဝန်ကြီး၏ လည်ပင်းမှ လျှောထွက်ကာ ကျွန်တော်ကိုရိုရာသို့ လျှောကနဲ ရောက်ရှိလာရာ ဦးထင်ကျော်သည် ဤသို့ ဖြစ်မည် ကို ကြိုတင်သိသည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဖျပ်ကနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက် ယောင်နေသော ပါးပြင်းသီးသို့ နှစ်ချက်သုံးချက်မျှ ဆင်၍ပစ်ချလိုက်လေသည်။ ဦးထင်ကျော်၏ပြုလုပ်ကားမြေထက်ပင် လျင်မြန်လှပေ၏။

သေနတ်သံ ကြား သ ဖြင့် မမြာန်းသည် အခန်းထည်းသို့ ဒရောသောပါးပြေးဝင်လာရာ ၎င်းနောက်မှ ထမင်းချက်ပိန့်မကြီးလိုက်ပါလာ၏။ အခန်းထည်းသို့ရောက်၍ ကုလားထိုင်နှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျနေသော ဆရာဝန်ဦးဘိုး၏အလောင်းကို၎င်း၊ အနီးတွင်ကန့်သားသေ၍ နေသော ငန်းမြေကြီးကို၎င်း၊ ပြတ်ထွက်နေသောမြေ၏ဦးခေါင်းမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အနှံ့အပြား ပြန့်ကြဲနေသည့် သွေးစက်များကို၎င်း မြင်ရသောအခါ မမြစန်းမှာ တချက်မျှ ငယ်ယံပါအောင် အော်လိုက်ပြီးနောက် အကြောက်လွန်ကာ သတ်လစ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့၏။ ကျွန်တော်တို့အကူအညီနှင့် ထမင်းချက်မိန်းမကြီးက အတော်ကြာ နှာနှုပ် ယူသောအခါမှ သတိပြန်၍လည်လာလေ၏။

အတိုချုံး၍ ရေးရမည် ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့သည် ယင်းကိစ္စကိုဆိုင်ရာရဲဌာနာသို့ချက်ချင်း သွားရောက်တိုင်ကြားခြင်း၊ မမြစန်းအား ၎င်း၏ အဒေါ်နှင့် အရပ်လူကြီးနှစ်ဦးကို ခေါ်ပြီးလျှင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် အင်နဲ့ခွဲခြင်း၊ မမြစန်းလိုအပ်သော အခြားအသေးအငယ်ဥစ္စာကလေးများကို စီစဉ်ပေးခြင်းများပြုလုပ်ပေးခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်းရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ဘုဘာကြီးမှ ဆင်းသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့လေပြီ။

*

*

*

အိမ်သို့ရောက်၍ မောင်မိုးကတည်ခင်းပေးသော လတက်ရည်နှင့် ခေါင်ယုန်တောပတ်လှတ်၊ ကြက်ဥကြောင်တို့ကို စားသောက်ကြပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်သည် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းသို့ သွယ်ဝင်နေကျ ပက်လက် ကုလား ထိုင်ကြီး ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဆေး ဓာတ်ကို တချက် နှစ်ချက် မှ ဖွာဖို့ကလိက် ပြီးနောက်...

“ထည့်လုံးစောင့်နေခဲ့မှသာ အခုမှဘဲ ဆေးတံကလေး ကောင်းကောင်းသောက်ပုဂါတော့ သမျှ...”

ဦးထင်ကျော်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပယ်ပယ်မောလိုက်၏။

“ဘာရီတာလဲဗျ”

“ကံကောင်းလို့ လမ်းချော်မသွားတယ် ကိုတင်မောင်ရေ၊ ခေါင်းလောင်းဆွဲကြီးကလေးက ကုတင်တိုင်ကုယ်နေလို့ ပထမကျပ်မမြင်မိဘူး၊ ကျုပ်မျက်စိက ကမ်းဘဲ ကုမ်းကုသမျှ၊ စာခန်းထဲက ထွက်ကန်နေကျမှ မြင်မိတယ်၊ အဲဒါကြီးသာမမြင်ယင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျုပ်တို့ နေ့စာကပ်ပြီးတော့လို့ ရမယ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီအပေါ်ကြီးကလဲ အပြုအမူနဲ့ နံရံကတဲ့အပြုအမူနဲ့ သုတ်ထားတော့ ကျွန်တော်လဲမမြင်မိဘူး”

“မါကြောင့် ကျုပ်တို့ အလုပ်မျိုးက ၀၈.၀၈.၀၈.၀၈ ကြည့်ဟဲ့၊ မျက်စိလျင်ဘို့၊ လျှင်မြန် ဖျတ်လပ်ဘို့လိုတာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကြိုးကိုလျှောဆင်းလာတဲ့ ပြောက်ပြောက်ကြားကြားကြီးကို ကျုပ်သားမရတုတ်နဲ့ လှမ်းဖိုက်လိုက်တုန်းက ဘာကို ဖိုက်တယ် ဆိုတာ မင်ဗျား မမြင်လိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... ဒီတုန်းကကျွန်တော်အိပ်ငိုက်သွားတယ်ထင်တယ်ဦးထင်ကျော်”

“မါကြောင့် လုံ့လဝီရိယရှိဘိလဲလို့တယ်ဗျ”

“ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒါကြီးကိုကျုပ်တို့တွေက မေးတော့မှ မမြဲခန်းက လူပေါ်တဲ့ ခေါင်းလောင်းကြီးဆိုတာ ကျုပ်တို့သိရတယ်မဟုတ်လား၊ နို့ပေးဖို့ မသက်သေတာဝန်က သူ့အဖေကြီး အခန်းထဲကကြိုးက အဲဒါကြီးနဲ့ ဆက်ထားပြန်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ခံတိတ်မှာ တော်တော်လေးဆန်းနေတယ်၊ အမိုးကြီးက သေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့အခါ ဟိုဘက်ခန်းကိုလွှတ်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးထားတယ်၊ မြေကို နှားနဲ့ ကိုက်ပြီး ချော့မော့လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ မြေဟာကြိုးကကန်သွားပြီး မမြဲခန်းအခန်းထဲ ဆင်း တာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လောက်ထိအောင် ဆင်းနိုင်သလဲဆိုယင် သူ့လိပ်ယာပေါ် ရောက်အောင် ခုခင်း နိုင်တယ်ဗျာ၊ အပေါ်ကဆင်းအလာမှာ ကျုပ်ဟာသားရေလုံးနဲ့ လှမ်းဖိုက်လိုက်တော့ နဲ့နဲ့ထိသွားလို့ ရောသထွက်ပြီး အပြန်မှာ ဂွင်းလျှော့ခွမ်းမရတော့ဘဲ သူ့လည်ပင်းကိုပတ်ပြီး ကိုက်ခွင်းတဲ့အထု ကိုက်တော့တာဘဲဗျာ၊ ဒီခန်းမမြေမျိုးက ကံချင်ပြည်နယ်မှာသာတွေ့ပြီး အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အကောင်မျိုးဘဲ”

“နေပါအုံး မြေကိုဝီလီလေ့ကျင့်လို့ရသလားဗျ”

“ရတာပေါ့ကိုတင်မောင်၊ တချို့အလမှာယ်ဆရာတွေဟာ ဒီထက်တောင် ပိုလိမ်မာအောင် လေ့ကျင့်ပေးထားတာ ကျုပ်တွေဘူးတယ်။ အင်းလေ သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကိုရှင်းလင်းပြီးလောက် ခြုံကြီးကို သူတယောက်တည်း အပိုင်စီးချင်လို့ ကြံကြံဖန်ဖန်ကြံတဲ့အကြံကြီးပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကြံကြံဖန်ဖန်သူလဲကိစ္စချောသွားတာဘဲ”

မမြစန်းအကြောင်းကို အချိန်အတော်ကြာမျှ ကျွန်တော်သတိမရဘဲရှိနေပြီး နောက်သုံးလ ခန့်အကြာတွင် ဦးထင်ကျော်ထံသို့စာတိုက်မှ မင်္ဂလာဖိတ်စာတစောင် ရောက်ရှိလာရာ ဖိတ်စာမှာ မမြစန်းနှင့် ဆရာဝန်ဦးသောင်းဟန်တို့လက်ထပ်ပြီးစီး၍ ညွှတ်ခံပွဲသို့ ကြွရောက်ရန် ဖိတ်စာဖြစ်၏။ ဖိတ်စာစာတစောင်လည်း ပါလာရာ စာထဲတွင် ဦးထင်ကျော်နှင့် ကျွန်တော်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး ကြွရောက်ရန် အကြောင်းမင်္ဂလာညွှတ်ခံပွဲတွင် ဦးထင်ကျော်အားလည်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး ကျေးဇူးဆပ်လိုပါကြောင်းဖြင့် ရေးသား ပါရှိလေသည်။

